CLEMENTINE

Cherie Priestová

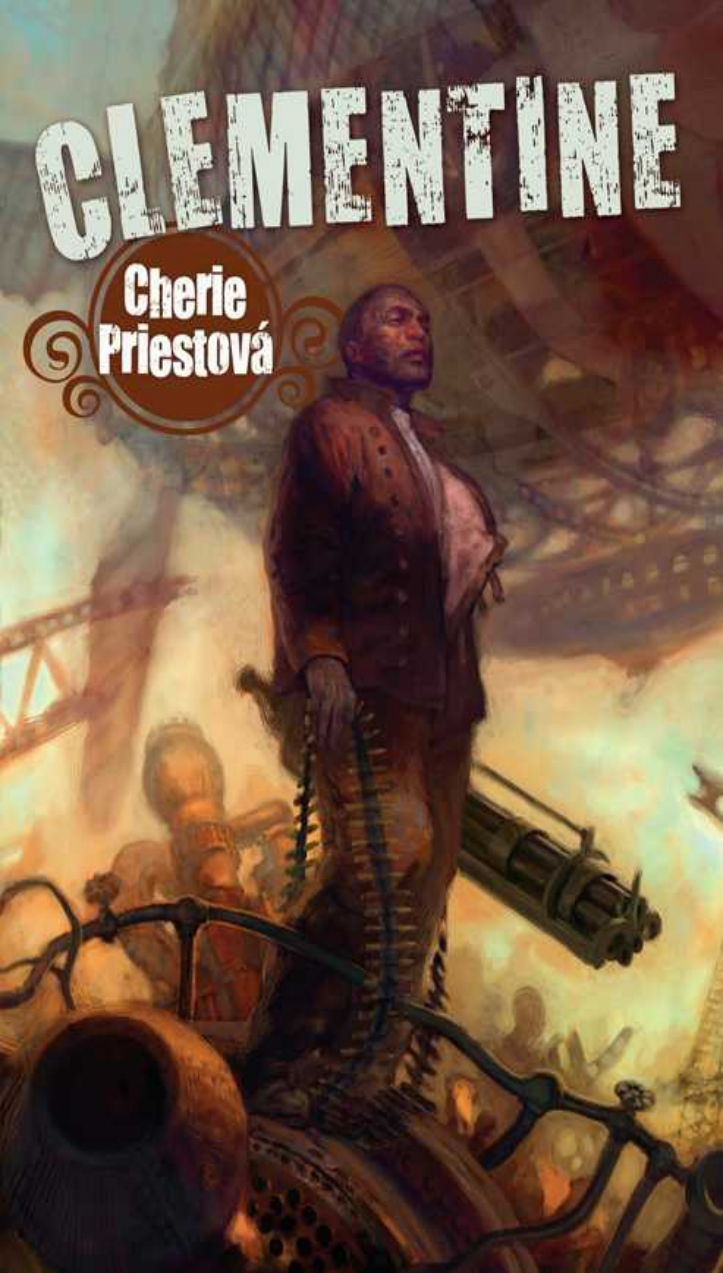

TRIFID

herie Priestová
lementine

opyright © 2010 by Cherie Priest
ranslation © Zdeněk Uherčík, 2012
over © Jon Foster, 2012
Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

BN 978-80-7387-583-1

tanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
ww.triton-books.cz

Cherie Priestová

CLEMENTINE

Cherie Priestová

Mechanické století

kniha druhá

Stanislav Juhaňák – Triton

1
Kapitán Croggon Beauregard Hainey

Šest dní sledoval Croggon Hainey Skalnaté hory plynoucí pod břichem bezejmenné, vypůjčené vzducholodě, až nakonec nechali jejich rozeklané vrcholky a zasněžené pláně za zády a přehoupli se na stranu přivrácenou k Denveru. Stejnou cestu absolvoval už tucetkrát. V dobrém i špatném počasí, s pašovaným zbožím nebo s cestujícími. Na této cestě vítr v zádech pomáhal vzducholodi udržovat slušnou rychlost.

Ale rychlost, s jakou od severozápadního pobřeží přeletěli hory a klesali teď do rovin, kapitánovi nijak náladu nezlepšovala.

„Už jsme je měli mít," bručel a svíral pěsti na kolenou. „Měli bychom být přímo nad nimi."

„Vítr pomáhá i jim," opáčil první důstojník a pokrčil rameny. Srovnal si brýle, aby ho neoslňovalo slunce odražené od mraků. „Ale dohoníme je. Každou chvíli."

Hainey se zavrtěl v kapitánském sedadle, které bylo původně vyrobeno pro výrazně menšího muže. Sundal si čepici a zamnul si čelo, jako kdyby se chtěl ještě víc probudit nebo soustředit. „Brzy by měli přistát. V Grand Junction ani nestačili natankovat plnou nádrž vodíku. Simeone?"

„Ano, pane?" ozval se první důstojník, vmáčknutý do vedlejšího sedadla.

„Budou muset sednout v Topece, ne? Nevíš, kde jinde by je přijali… nebo nás?"

„Já o ničem jiném nevím. Ale v těchhle místech jsem už dávno nebyl. Brink možná ví něco, co já ne," opáčil kupodivu klidným tónem. „A jak jsme na tom s palivem my?" prohodil přes rameno.

Lamar si přesunul žvanec žvýkacího tabáku za dáseň a řekl: „V pohodě. Máme ho dost až za Topeku, jestli vám jde o tohle." Mechanik pohlédl do dveří strojovny, přestože ze svého místa nemohl na nádrže dobře vidět. „Možná až k Missouri."

Kapitán sice nevýskal radostí, ale aspoň na chvíli se tvářil méně nešťastně. „Můžeme doletět až do Kansas City?"

„Možná, ale vzducholoď bych na to nevsadil," opáčil Lamar a přesunul si žvanec tabáku v ústech.

Simeon se natáhl po páce trysek a loktem stiskl velké skleněné tlačítko. „No, tuhle loď bych možná vsadil," poznamenal, ale dál své postesknutí nerozváděl. Všichni dávno věděli, že bezejmenná loď, postavená pro malé lidi a lehký náklad, nikomu z nich není příliš po chuti, ale nikdo by se ani žertem neodvážil naznačit, že neudělali všechno pro to, aby získali zpět kapitánovu oblíbenou loď.

Hainey se vysoukal z kapitánského sedadla. Zapraskalo mu v kolenou a musel se sehnout, aby hlavou nevrazil do čelního skla. Jednou rukou se o ně opřel a upíral zrak do dálky, ale neviděl vůbec nic nového.

Jeho loď, jeho právoplatná loď, kterou si poctivě ukradl před osmi lety, nebyla nikde v dohledu.

„Kam s ní asi mají namířeno?" položil v podstatě řečnickou otázku. Tuhle otázku kladl za poslední týden snad stokrát denně, přestože věděl, že se rozumné odpovědi nedočká. Mohl se sice domýšlet, ale žádný z jeho odhadů ho nenaplňoval zvláštní nadějí.

Jedinou jistotou bylo, že ten zrzavý zloděj Felton Brink mu ukradl vzducholoď *Svobodná vrána* a letí s ní na východ.

Pronásledování vedlo Croggona Haineyho z přístavního města Seattlu přes Idaho, Twin Falls a do Wyomingu, kde Brinka málem načapal v Rock Springs. Pak se kurz stočil mírně k jihu a k západu přes Colorado a nyní letěli nad Texasem.

Stále na východ. Kromě té malé odbočky letěli stále na východ.

A celkem nezáleželo na tom, jestli *Svobodná vrána* zabočí na sever, nebo na jih přes Mississippi. Kapitán dobře věděl, že potíže bude mít v obou případech.

Mason-Dixonova linie pro něho příliš neznamenala. Na obou stranách by ho čekalo zajetí a popravčí četa nebo oprátka. Kdyby si ale mohl vybrat, přece jenom by dal přednost Unii. Jižní státy (a Georgia zvlášť) se mu už věnovaly až příliš. Vystouplé růžové jizvy na zádech a vypálená značka na rameni byly vzpomínkou na život v otroctví a nemínil přidat k nim další.

Přestože nahlas říkal, že je mu jedno, kam s jeho vzducholodí míří, hlavně ji chce zpátky, tiše doufal v severní kurz. V Unii byl jen pirátem, kterého je možné bez výstrahy zastřelit. Ve státech Konfederace to bylo stejné, ale tam byl navíc ještě uprchlým majetkem.

Nebylo to spravedlivé. Neměl v úmyslu vracet se za řeku několik let, přinejmenším tak dlouho, dokud válka neskončí, a teď mu nějaký druhořadý zlodějíček, tak mladý, že by mohl být jeho synem, prchá s jeho poctivě ukradenou a vypiplanou vzducholodí.

Doufal, že Felton Brink za to pořádně zaplatí. Až se mu dostane do rukou, nezbude z toho zrzouna ani tolik, co by stálo za pohřeb.

Vítr do zad zesílil a bezejmenná vzducholoď se lehce vychýlila z kurzu. Krátký zážeh správné trysky odklon vyrovnal a Croggon Hainey v tu chvíli na prérijním horizontu uviděl drobnou, černou tečku.

Neopatrně se vztyčil, udeřil lysou, černou hlavou do nízkého stropu kabiny a zaklel. Pak ukázal dopředu. „Pánové,“

řekl. Nikdy posádku neoslovoval „chlapi“. „Támhle na zemi. Vidíte? Je to to, co si myslím?“

Simeon se pomalu předklonil. Nikdy nijak zvlášť nespěchal. Zamžoural přes brýle a řekl: „Je to vzducholoď a je na zemi.“

„To vidím, že je to vzducholoď. Ale nevím, jestli je to ta moje. Podej mi dalekohled.“ Natáhl ruku k Simeonovi, ale podal mu jej Lamar a zůstal stát vedle něho u okna.

Hainey roztáhl teleskop a přitiskl si okulár k pravému oku. Ze zvyku si opřel palec o jizvu, která protínala jeho pravou tvář od koutku úst k uchu. Zavřel levé oko. „Je to ona,“ zaburácel dunivým basem, když zaostřil.

„Určitě?“ zeptal se Lamar a stínil si dlaní oči.

„Samozřejmě.“

„Jak je daleko?“ zeptal se Simeon. Poposedl si, aby dobře dosáhl na správné páky a příslušné knoflíky, a připravil se na prudké zvýšení rychlosti, které kapitán každým okamžikem nařídí.

„Pár mil?“ odhadl Hainey. „Nebe je čisté a s pomocí počasí nemůžeme počítat.“ Sklapl teleskop a vrazil ho do náprsní kapsy.

Lamar zavrtěl hlavou. „Letěli hrozně pomalu. Není divu, že tam museli přistát.“

Simeon si zvedl brýle na čelo a jejich řemínek se mu zařízl do vlasů, spletených v hrubé copánky. „Pořád se courali,“ řekl a díky jeho línému ostrovnímu přízvuku věta vyzněla jako obvinění.

Hainey to věděl a vůbec se mu to nelíbilo, ale zato měl teď možnost je dostat. *Svobodná vrána*, kterou Brink přejmenoval na *Clementine*, byla původně válečnou vzducholodí Konfederace a při správné pilotáži dosahovala neuvěřitelné rychlosti. Ale letěla, jako kdyby byla chromá, což mohlo znamenat dvě věci. Buď byla silně poškozená, nebo vezla těžký náklad, s nímž nedokázala vystoupat do potřebné výšky.

Její právoplatný kapitán doufal, že je to ten druhý důvod, ale věděl, že se její krádež neobešla bez potyčky a také neměl nejmenší tušení, co veze. Nebylo snadné neobávat se nejhoršího.

Jen díky velikému náskoku Hainey svoji vzducholoď už dávno nedohonil. Spíš se oblohou belhala, než letěla, a teď dokonce přistála, co by kamenem dohodil.

„Simeone.“ Víc ani říkat nemusel.

Jamajčan už otevíral palivové klapky a překlápěl vypínače přídavných trysek. „Patnáct vteřin do zážehu.“ Všichni tedy měli tolik času připoutat se, než nápor záložních parních nádrží katapultuje vzducholoď kupředu.

Kapitán usedl do svého sedadla a zapnul si pás přes hruď. Simeon využil posledních pět vteřin k zapálení jedné z ručně balených cigaret, které měl uložené v plechovce přišroubované k řídicímu pultu.

Po uplynutí patnácti vteřin bezejmenná vzducholoď vystřelila kupředu a několikrát sebou trhnula dopředu a dozadu, než gondola a nádrž s vodíkem, která ji držela ve vzduchu, navzájem vyrovnaly rychlost. Celá vzducholoď pak letěla plynule a rychle. Hainey si svoji dočasnou vzducholoď příliš neoblíbil, ale musel uznat, že byla rychlá a dost lehká na to, aby v případě potřeby dokázala vystoupat hodně vysoko.

„Co bude…“ ozval se Lamar ze svého sedadla u stěny, ale odmlčel se, polkl a začal znovu: „Co uděláme, až je chytíme?“

„Pobijeme ty parchanty a vezmeme si naši loď,“ prohodil Hainey, jako kdyby o tom zatím příliš nepřemýšlel. Ale mohlo by to být mnohem složitější a opravdu nevěděl, co bude, až se vzducholodě a jejich posádky střetnou.

Už od Seattlu promýšlel možnosti a zvažoval všechna pro a proti.

Svobodná vrána byla silně pancéřovaná, ale tíhu pancéřování vyvažovaly mohutné pohonné jednotky. Byl to mo-

loch mezi vzducholoděmi, ale Hainey během víc než tisíc mil dlouhého pronásledování dospěl k názoru, že Brinkova posádka stále neví, co *Svobodná vrána* dokáže. Vzducholoď měla co dělat, aby za letu neškrtala o koruny stromů a vrcholky hor.

Nebylo žádným tajemstvím, že bezejmenná loď s Haineym a dvěma nejnepostradatelnějšími členy jeho posádky se *Svobodné vráně* zdaleka nevyrovná. Stejně tak měl Hainey důvod předpokládat, že Brinkova posádka tu jeho převyšuje nejméně o čtyři muže.

Snad by bývalo lepší, kdyby si byl na čas koupil větší loď a sehnal početnější posádku, ale teď byla nejdůležitější rychlost. Kdyby byl strávil odpoledne sháněním vzducholodě, která by se dokonale hodila k pronásledování, nebyl by teď Brinkovi tak blízko.

Lamar něco zabručel od dveří strojovny.

„Cože?“ houkl Hainey.

„Říkal jsem, že by nebylo od věci mít tu ještě jednoho nebo dva chlapy.“

„Samozřejmě,“ opáčil kapitán, „ale kam bychom je dali?“

„Pravda, pane.“

„Lituje, že jsme nevzali aspoň toho Číňana Fanga. Kapitán Cly by nám ho možná půjčil, kdybyste se ho slušně zeptal.“

Hainey to samozřejmě věděl a přikývl. „My tři na ně budeme bohatě stačit. Fang je dobrý, na palubě se neztratí, to je jistý. Ale my máme Chřestýše. Lamare, zvedni se a zkontroluj, jestli bude pěkně kousat.“

„Ano, pane.“ Rozepnul si pás, zapotácel se a když zase získal rovnováhu, sevřel rukou rám dveří strojovny a vklouzl dovnitř. Bezejmenná vzducholoď měla malý nákladový prostor umístěný pod kabinou – Hainey trval na tom, že Chřestýš musí být po ruce.

„Necelá míle,“ hlásil Simeon klidně.

„Lamare! Vezmi to na palubu!“ nařídil mu Hainey.

Lamar za okamžik po nakloněné a rozhoupané podlaze táhl dřevěnou bednu. „Už je to tady, pane."

„Dobře. Vrať se na místo. Tohle bude možná trochu tvrdší přistání," řekl a rozepnul si pás.

„Pane?"

„Slyšel jsi. Chci to mít připravené, ještě než dosedneme." A zatímco se bezejmenná vzducholoď hnala kupředu, otevřel Hainey víko bedny. Odhrnul piliny a hobliny a objevila se zbraň se šesti hlavněmi. Její mosazné součástky žlutě zářily v odpoledním slunci a na dně bedny se matně leskla železná klika. Chřestýš byl menší bratr oblíbených kulometů Gatling, které se hojně užívaly ve válce na východě. Přestože byl určený k nošení na rameni, střílet z něho v téhle poloze vyžadovalo neobyčejnou sílu.

Lamar byl hubeňour, který měl i s postelí sotva pětašedesát kilo. Simeon byl vysoký a rozhodně se o něm nedalo říct, že je vyzáblý, ale i když kulomet uzvedl, nedokázal by jednou rukou točit klikou a druhou zbraň vyvažovat.

Takže to zbývalo na kapitána.

Croggon Hainey nebyl sice tak vysoký jako jeho první důstojník, ale měl záda jako vrata od stodoly a ramena dost pevná a široká, aby na nich kulomet udržel. Lépe by se mu mířilo, kdyby měl za zády ještě jednoho muže, který by zbraň přidržoval nebo točil klikou, protože během palby dokázal buď jen stát, nebo jít přímo vpřed. Ale i tak z něho Chřestýš, zvlášť na větší vzdálenost, dělal malou armádu.

Hainey ale ze zkušenosti věděl, že většinou není ani třeba vystřelit. Většině mužů stačil jediný pohled na tu obrovskou, děsivou zbraň, a ruce jim samy vylétly vzhůru.

Kapitán vyklopil zbraň a otevřel přihrádku uvnitř bedny. Z ní vytáhl dlouhý nábojový pás a přehodil si ho přes předloktí. Zatímco otevíral nabíjecí mechanismus kulometu, kulky nábojnic tloukly o sebe a o bednu jako kovové perly na náhrdelníku.

„Půl míle," řekl Simeon. „Odpoutávají se… vypadá to jako nějaký mobilní dok. Něco jako mají v Bainbridgi na západě."

Hainey nasadil nábojový pás a postavil Chřestýše do bedny. „Mobilní dok? Tady na pláních? To je šílený," řekl, přestože už o těch věcech také slyšel. Prostě se už hodně dlouho nedostal takhle daleko na východ a neměl představu, jak jsou takovéhle věci běžné. Stál s hlavou skloněnou. Kulomet stál opřený v bedně tak, aby ho mohl okamžitě popadnout.

Simeon přikývl a řekl: „Nebo geniální. Tímhle směrem není moc hustá doprava. Možná je lepší přivézt plyn za vzducholoděmi, než letět za ním."

„Ale tady?" Kapitán se usadil do svého sedadla a zapnul si přezky pásů přes kabát. „To je nejlepší způsob, jak se nechat okrást nebo odvést do armády," zamumlal.

Teď už to viděl zřetelně, lépe než s dalekohledem. Černá tečka už nebyla tečkou, ale získávala přesně ohraničený tvar. Také už viděl mobilní dok, obsluhovaný šílenci, či génii. Byla to trubková konstrukce zhruba ve tvaru domu, upevněná mezi dvěma vozy. Hainey předpokládal, že pod jejich plachtami jsou výrobníky vodíku vyložené mědí a naplněné kyselinou sírovou a kovovými šponami. Vodík se snadno vyráběl a rozvážel podle potřeby a libosti obchodníků.

Před každým vozem byli zapřaženi čtyři koně a vozkové byli připraveni prásknout bičem při sebemenším náznaku nebezpečí.

„Budeme si na ně muset dát pozor," řekl Simeon. „Měli bychom počkat, až *Svobodná vrána* opustí dok. Takhle blízko nemůžeme s Chřestýšem riskovat. Jedna zbloudilá kulka, a všechno vyletí do vzduchu. Včetně nás."

„Já vím, já vím," opáčil kapitán. Opravdu věděl, ale příčilo se mu nechat *Svobodnou vránu* znovu vzlétnout, když je tak blízko jejímu polapení, a znovu pokračovat v nejis-

tém pronásledování. V hlavě se mu zrodil nápad. Vychrlil jej ze sebe, dokud mu připadal dobrý: „Dostaneme se pod ně a zahákujeme se. Připoutáme je k sobě, obrátíme tah trysek a stáhneme je spolu s námi dolů."

„Chcete, aby se obě lodě zřítily?" vyjekl Lamar. „Pochybuju, že to tahle vzducholoď vydrží."

„Ani já tomu nevěřím. Ale *Svobodná vrána* to vydrží a to je jediná vzducholoď, o kterou mi jde. Když přistaneme, můžeme si Brinka a jeho muže podat. Pěkně muž proti muži."

„Nebo muž proti Chřestýši," zakřenil se Simeon.

„Jak bude třeba. Vyženeme je z můstku, vezmeme si zpátky svoji loď a tím to skončí." Poslední slova vychrlil v rychlosti, protože bezejmenná loď se nízkým letem rychle blížila ke *Svobodné vráně* a Felton Brink už nepochybně věděl, že má v zádech rozezleného Croggona Haineyho.

„Neměli bychom vypnout trysky?" poznamenal Simeon a úsměv mu začínal mizet z tváře. „Takhle do nich narazíme."

„Tak do nich narazíme," opáčil Hainey. „Moje loď to vydrží. Připrav háky. Za chvilku je vystřelíme. Zachytíme se při odrazu."

Lamar v odpověď zachrchlal. „Chcete do nich narazit a zahákovat je při zpětném pohybu?"

„Jo, něco takového. A připoutejte se, jestli už nejste. V téhle lodi určitě něco praskne." Zapřel se nohama o pedály kormidla pod ovládacím pultem a zapomněl na brzdu.

V těch několika posledních vteřinách, kdy se vzducholoď se svým dočasným kapitánem snášela dolů, sledoval, jak se jeho vlastní loď usilovně dere k oblakům. Pohlédl dolů na pláň a uviděl vyděšené muže, kteří v panice rozebírali mobilní plynárnu. Rozkládali konstrukci a poháněli koně ještě dřív, než sevřeli otěže. Hainey je chápal. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by se nechtěl dostat mezi palbu a nádrže s vodíkem.

Už byli tak blízko, že viděl, jak koně hryžou udidla a napínají se jim slabiny, když zabrali do postrojů. Viděl ledabylý nátěr na boku své lodě, který skrýval stříbrná písmena názvu *Svobodná vrána*.

Brink udělal nepochopitelnou věc. Byla to větší hloupost, než nalepit prezidentovi Spojených států falešný nos a knír. Žádný vzdušný pirát v jakémkoli přístavu na obou pobřežích si nemohl upravenou válečnou vzducholoď splést s jinou.

„Pane…“ hlesl Simeon.

„Vydržte,“ řekl Hainey svém prvnímu důstojníkovi a mechanikovi. Sešlápl pedály. Loď se ve vzduchu otáčela a klouzala bokem téměř pod *Svobodnou vránu*, dokud přední metače háků nemířily na jediné místo, které nebylo pancéřované. „Odpálit háky!“ nařídil.

Simeon se na nic neptal. Trhnul pákou na řídicím pultu a hlasité prásknutí oznámilo, že háky vylétly. Kabinu naplnilo syčení hydrauliky, ale to nebylo ani z poloviny tak důležité jako bouchnutí a škrábání háků, které zasáhly cíl.

„Vypnout trysky a přitahovat!“ vykřikl Hainey. „Přitahovat, přitahovat, přitahovat!“

Simeon vyklopil kliku z drážky a začal točit jak nejrychleji dovedl. Jeho loket kmital jako písty lokomotivy, dokud se bezejmenná vzducholoď neustálila v náklonu. „Máme ji, pane,“ zafuněl a překvapeně vyjekl, když ucítil silný odpor a už nedokázal klikou pohnout. „Víc je nepřitáhneme.“

„To stačí,“ prohlásil Hainey. Muselo, protože bezejmenná vzducholoď se houpala ze strany na stranu, vtahována pod *Svobodnou vránu*.

Levá tryska *Svobodné vrány* vychrlila oheň proti trupu bezejmenné vzducholodě v místech nákladového prostoru a sežehla pruh odlupujícího se nátěru a pokroucené kovové šupiny. Tryska bušila do nedůležitých částí vzducholodě, ale lodě byly spojeny jako pářící se čmeláci a pohybovaly se společně.

Hainey při srážce vypnul trysky a setrvačnost odnesla obě lodě v širokém oblouku od mobilního doku jako tančící pár. Obě lodě opsaly polovinu táhlé spirály, až pravé trysky *Svobodné vrány* zařvaly na plný výkon a sevřely kruh, v němž lodě kroužily tři sta metrů nad zemí.

Uvnitř bezejmenné vzducholodě se všichni drželi čehokoli pevného a Simeon dokonce zavřel oči. „Pane, nevím, jestli můžu…“

„Můžeš,“ opáčil Hainey. „Držte se. Jdeme dolů.“

„Dolů?“ zeptal se Lamar, jako kdyby tím mohl něco změnit.

„Dolů,“ potvrdil kapitán. „Ale je to pekelný kolotoč… držte se. Proboha, jen se držte.“

Obě lodě se točily a za předním sklem se s neuvěřitelnou rychlostí střídala suchá tráva plání, zářivě modré nebe a strohá čára obzoru. Zem se rychle přibližovala.

V těch příšerných vteřinách otáčení, víření a očekávání dopadu zahlédl Hainey koutkem oka ovládací pult *Svobodné vrány* a ukrutný zmatek na její palubě. To ho samozřejmě potěšilo. Snažil se spočítat posádku, aby ten chaos nějak smysluplně využil. Zahlédl rusovlasého kapitána a muže s dlouhými vlasy, snad indiána. Uviděl také chlapíka v přílbě a měl pocit, že se tam mihnul ještě jeden s dlouhými vlasy, ale jistý si nebyl.

Zem se prudce zdvíhala a bezejmenná vzducholoď rychle klesala. Celý výhled zabírala hněď suché trávy a konec byl vzápětí. Hainey si zakryl hlavu rukama, Simeon se zapřel nohama o ovládací panel a také si kryl hlavu.

Náhle sebou loď trhnula a ozvalo se hlasité prásknutí.

„Co to bylo?“ zařval Lamar. Nikdo mu neodpověděl, protože to nikdo nevěděl, dokud druhé hlasité prásknutí neodmrštilo bezejmennou vzducholoď od *Svobodné vrány* a vzhůru k nebi.

„Lana!“ zařval Hainey, přestože už bylo pozdě cokoli s tím udělat. „Trysky a vzdušné brzdy, rychle!“ Udeřil do